

Druhým bodem je rekonstrukce našeho CZT. Po konzultacích a vyhodnocení oponentních posudků máme k dispozici řešení, které splní všechny požadavky města. Časově náročná jednání sice vedla ke zpoždění samotné realizace, na druhou stranu ale přinesla dost podkladů na to, abychom se směle pokusili získat část prostředků z dotací. Období 2014-2020 nabízí z Operačního programu podnikání a inovace pro konkurenceschopnost příležitost částečného financování. Proto moje snahy směřovaly k získání potřebného množství informací ze všech dostupných zdrojů včetně Ministerstva průmyslu a obchodu. Držte nám v této věci palce!

Po uzávěrce tohoto vydání se uskuteční významná akce, kterou je znovuotevření loděnice u řeky Úhlavy v místě historicky nazývaném KČT. Věřím, že mnoho z Vás se akce zúčastnilo a sdílelo s námi radost z této obnovy, která zcela určitě oživí jedno z krásných a navštěvovaných míst našeho města.

Pokračování na str. 2

Světová premiéra Rybova houslového koncertu v Přešticích

Zapomenuté dílo přeštického rodáka znovuobjevili badatelé po dvou stoletích. Historicky poprvé zazní v Přešticích. Výjimečný koncert přitáhne řadu hudebních znalců.

Když Jakub Jan Ryba seděl u svého stolu v Rožmitále pod Třemšínem a komponoval hudbu ke skladbě, kterou nazval „Un grand Concert pour Violon principal“, nemohl tušit, že uplyne více než dvě stě let, než lidé jeho hudbu uslyší. Houslový koncert složil Ryba v roce 1801 a jedná se o jeho největší světskou skladbu. Rekonstrukce skladby se ujal Štefan Britvík, dirigent Komorního orchestru Harmonia Praga a 19. září ji představí ve velkém sále KKC.

Rekonstrukce díla, které má 88 stran drobně psaného rukopisu, byla velmi náročná, trvala půl roku. Dochovala se totiž pouze autorská partitura

a chyběly jakékoliv další rozepsané hlasy. „*Já považuji tento koncert za nejlepší z Rybovy světské tvorby. Houslisté chtějí hrát koncerty zvučných a nikdo z předchozích badatelů je na tento koncert důrazně neupozornil,*“ řekl Přeštickým novínám dirigent Štefan Britvík na otázku, proč nikdo nejevil dvě století o partituru zájem. Koncert je podle Britvíka zajímavý i obsazením. „*Je to podobné jako u Mozartovy vrcholné symfonie Jupiter, což dává orchestru velmi působivý, ojedinelý zvuk.*“

Českou mši Vánoční Ryba nepovažoval za výjimečnou

Britvík už přes tři desetiletí usiluje o plnou rehabilitaci J. J. Ryby jako skladatele. „*Snažím se, aby byl vymaněn z koloritu pouze České mše vánoční, které sám nepřikládal žádný zvláštní význam, avšak pro širší hudební veřejnost se bohužel stal pouze autorem jedné skladby.*“ Podle Britví-

ka byly některé Rybovy mše dokonce zaměňovány za mše Josefa Haydna a pod tímto jménem také provozovány.

„*Já se na to těším, protože Rybu si lidé spojují především s Českou mší vánoční. O jeho dalším díle moc nevědí, takže rekonstrukci koncertu považují za malý zázrak,*“ říká ředi-

tel Základní umělecké školy v Přešticích Miroslav Vacek. Koncert trvá třicet minut a po formální stránce se jedná o třívětý standardní koncert. Tento typ skladby připomíná starší typ francouzských předeher s obdobným řazením částí a s celkovou uzavřeností.

Pokračování na str. 4

ROZHOVOR MĚSÍCE Z Á Ř Í

V Přešticích je mé nejšťastnější období života

S proslulým knihařem Bedřichem Zákosteleckým o hudbě, Hlávkově domě a o hrobě na přeštickém hřbitově

Cítíte se víc jako muzikant nebo knihař?

Jako muzikant. Určitě.

Na volné noze

Mám totiž pocit, že Vás v Přešticích skoro nikdo jako muzikanta nezná. Lidé vědí podle vývěsního štítu, že jste knihař.

Vy jste první, kdo o tom začal mluvit po třiceti letech. Jinak se každý ptá, jak jsem se dostal ke knižním vazbám.

Vázáním knih se dalo uživit lépe než muzikou?

Dneska už ne, ale tenkrát v devadesátých letech ano. To bylo zakázek!

Mám ale pocit, že se Vám dařilo i jako muzikantovi...

To bylo pestré. Hrál jsem v dechovkách, tanečních orchestrech i dudácké kapele. Vzpomínám na zájezdy do Ameriky, kde měly české lidovky velký úspěch. Když jsme hráli nějakou 'Hašlerovku', tak lidé přestávali tanco-

vat, zpívali s námi a někteří plakali. Česká písnička je ve světě hodně populární. Bohužel ne v Čechách. Mimochodem žákovská dechovka přeštické ZUŠky je výborná.

Není to zvláštní, přestat ze dne na den s muzikou?

Máte pravdu, ale nedalo se nic dělat. Po odchodu z konzervatoře (1992) mi ředitelé různých škol nabízeli, abych učil aspoň zobcovou flétnu. Mně v té době bylo padesát, a tak jsem si řekl, že začnu úplně znova a že se zkusím

uživit knihami. Navíc jsem nechtěl být něčí zaměstnanec, mým snem bylo vždycky být takzvaně na vlastní noze.

Vy jste ale na klarinet přestal hrát úplně.

Měl jsem zdravotní problémy, se zuby, takže jsem ze dne na den přestal. To bylo v roce 1991 a začal jsem se živit právě vazbou knih, tedy knihařstvím. V té době o to byl velký zájem, takže se tím dalo krásně uživit.

Jiný nástroj kromě klarinetu jste od té doby do ruky nevezl?

Ještě harmoniku, tu mám tady vedle, na tu si občas doma zahraju.

Z Přeštice až do Vatikánu

Vy už byste nemusel pracovat, ale pořád jste v dílně. Co děláte?

Nejsem pořád v dílně. Kničky už dávno nejdou. Vazby už nikdo nechce. Naštěstí na tom nejsem závislý, takže když nemám práci, chodím rád na pěší túry. Musím se přece udržovat v tom chátrání.

Pokračování na str. 2